

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 Mal 112900 25 Gž 2
Novi Travnik, 15.4.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Aida Pezer-Alić i Denis Trifković, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca JKUP „Čistoća“ doo Bugojno, Ul. Slobode b.b. Bugojno, zastupana po punomoćnici E. K. – Č. – uposlenica tužitelja protiv tuženika N. P. iz B.,..., zastupan po punomoćnicima iz Zajedničke advokatske kancelarije Esma Husejnbegović i Safet Rustempašić advokatici iz Bugojna, radi duga, v.s. 84,24 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Mal 112900 24 Kom 2 od 14.1.2025. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 15.4.2025. godine, donio je slijedeće:

PRESUDU

Žalba tužitelja se uvažava, presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Mal 112900 24 Kom 2 od 14.1.2025. godine preinačava i sudi:

Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime komunalnih usluga za odvoz smeća u periodu od 1.7.2020. godine do 1.7.2021. godine isplati iznos od 84,24 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 30.7.2021. godine, kao dana podnošenja prijedloga za izvršenje, pa do konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 140,00 KM, sve u roku od 15 dana.

Odbija se tuženi sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u iznosu od 1.404,00 KM kao neosnovanim.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda, stavom prvim, odbijen je kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da mu tuženik na ime komunalnih usluga za odvoz smeća u periodu od 01.07.2020. godine do 01.07.2021. godine isplati iznos od 84,24 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 30.07.2021. godine, kao dana podnošenja prijedloga za izvršenje, pa do konačne isplate.

Stavom drugim, obavezan je tužitelj da isplati tuženom na ime troškova postupka ukupan iznos od 1.404,00 KM u roku od 15 dana.

Stavom trećim, stavljeno je van snage Rješenje o izvršenju ovoga suda broj: 46 0 I 00006308 21 I od 16.3.2023. godine i naloženo izvršnom sudu da po pravomoćnosti ove presude posebnim rješenjem konstatira obustavu izvršnog postupka.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se žalba sa spisom dostavi drugostepenom sudu, a ovaj da uvažavanjem žalbe preinači pobijanu presudu na način da tuženog obaveže na isplatu tužbenog zahtjeva tužitelja u cijelosti, uz obavezu tuženog da tužitelju naknadi sudske troškove ili u

krajnjem slučaju da drugostepeni sud uvaži žalbu, ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje nadležnom prvostepenom sudu. Prilikom donošenja pobijane presude prvostepeni sud nije postupio po Rješenju Kantonalnog suda Novi Pravnici od 02.07.2024. godine. Na takav zaključak upućuje činjenica da je tuženi tokom postupka isticao prigovore koji se odnose na navode da nije obveznik plaćanja komunalnih usluga za objekt kojeg više ne koristi i da priloženim računima plaća komunalne usluge za objekt koji se nalazi na novoj adresi ... a koji objekt je u vlasništvu njegovog brata što je tokom postupka nesporno utvrđeno. Shodno navedenom, prvostepeni sud ponovo nije ocijenio sve izvedene dokaze na način predviđen čl. 8 Zakona o parničnom postupku. Obzirom na to postoji proturječnost između činjenica koje je utvrdio prvostepeni sud i onog što se u razlozima pobijane presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava i zapisnika. Prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude na strani 4. navodi da tužitelj nije uspio dokazati vjerodostojnost analitičke kartice korisnika iako tuženi nije priložio niti jedan dokaz u pravcu negiranja tužbenog zahtjeva, a teret dokaza je na istom u odredbe člana 126. ZPP-a, budući da tuženi nije izveo niti ijedan dokaz kojim bi potkrijepio svoje navode da dug u analitičkoj kartici nije točan i slično. Obzirom da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima zasnivaju svoje navode i iznositi dokaze kojima se utvrđuju te činjenice onda tužitelj izvodi zaključak da je prvostepeni sud u cilju odbijanja tužbenog zahtjeva donio odluku kao jedinu moguću bez obzira na pasivnost tuženog koji tokom postupka nije imao prijedloge dokaza. Uvidom u analitičku karticu tuženog broj ... za period od 1.7.2020. do 1.7.2021 godine utvrđeno je da tuženi prema istoj duguje tužitelju iznos od 84,24 KM, a koja kartica je validan dokaz, obzirom da je ista Izvod iz poslovnih knjiga i da kao takva sadrži sve elemente na osnovu kojih je obračunat dug. Tužitelj napominje da tuženi tokom postupka nije naveo konkretne činjenice bi ukazivale na nepravilnost iste, odnosno isti tek u završnom izlaganju istu i osporava. Prema odredbama Zakona o računovodstvu analitička kartica spada u knjigovodstvene isprave i predstavlja pisani dokaz iz čega se izvodi zaključak da je analitička kartica isprava i kao takva prema odredbama ZIP-a. ZPP-a predstavlja dokaz u postupku. Tužitelj ističe i to da je prvostepeni sud nakon istaknutog prigovora postupak nastavio po redovnoj tužbi i da su samim tim irelevantni navodi da analitička kartica nije isprava na osnovu koje se može odrediti izvršenje, a tu činjenicu tuženi nije isticao u svojim podnescima. Uvidom u spis predmeta, posebno zapisnika sa pripremnog, ročišta i glavne rasprave proizlazi da je tuženi tek u završnom izlaganju isticao pasivnu legitimaciju tuženog. Tužitelj navodi da u parničnom postupku stranke samo do određene faze postupka mogu iznositi nove tvrdnje i time dati odgovor na svoju obavezu iznošenja tvrdnji u postupku pa tako stranke najkasnije na pripremnom ročištu mogu iznijeti neku činjeničnu tvrdnju, što u navedenom slučaju nije bilo. Činjenice koje sprečavaju nastanak određenog prava u pravilu dokazuje ona stranka koja se poziva na takve činjenice, a to je najčešći tuženi. Tužitelj napominje da dokazi koje je tužitelj izveo na jasan i nedvosmislen način pokazuje da je isti kroz evidenciju MUP-a prijavljen na adresi ..., da posjeduje i motorna vozila, kao i da je isti korisnik utroška vode u JKP „ViK“ d.o.o. Bugojno od 2014. godine na adresi ... Tužitelj smatra da je time dokazao istinitost svojih navoda, a što je potvrdio i sami tuženi tokom postupka. Tokom cijelog postupka stranke bi trebale nastojati da sve ono što navedu kao tvrdnju i dokažu što je u ovom postupku bez ikakve sumnje to i učinjeno od strane tužitelja dok su činjenice koje je isticao tuženi kontradiktorne kako u pogledu adrese tako i u pogledu vlasništva. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud zanemario i ostale dokaze tužitelja koji na jasan i nedvosmislen način prikazuju u

osnovanost tužbenog zahtjeva. Sama činjenica da je tuženi odlazio u prostorije tužitelja u vezi faktura koje su se ispostavljale na njegovo ime na adresu ..., navodi na zaključak da je tuženi fakture zaprimao, da iste nije propisno vraćao tužitelju i slično, a što je bio u obavezi da učini. Ovo posebno iz razloga što tužitelj ima aktivnu legitimaciju za vršenje ovlaštenja odvoza smeća na području općine B. dok su vlasnici odnosno korisnici stambenog objekta dužni koristiti usluge odvoza smeća i plaćati adekvatnu naknadu. Samim tim, tužitelj smatra da je prvostepeni sud Izvod iz poslovnih knjiga-analitičku karticu trebao cijeliti kao i svaki drugi materijalni dokaz u postupku posebno iz razloga što je nakon istaknutog prigovora postupak nastavio po redovnoj tužbi te su samim tim irelevantni podaci tuženog da analitička kartica nije vjerodostojna isprava a činjenicu tuženi nije isticao ni u odgovoru na tužbu. Zaključak prvostepenog suda, u vezi sa prednjim navodima je u cijelosti u suprotnosti sa provedenim dokazima, budući da je tužitelj svojim izlaganjem iznio sve činjenice potrebne za obrazloženje svog prijedloga, ponudio dokaze potrebne za utvrđivanje svojih navoda, da je tuženom račune ispostavljao koje tuženi nije platio u traženom iznosu a koje je tužitelj utvrđivao na osnovu Odluke o visini cijeni vode i odvoza smeća broj 14/2004 od 16.01.2004. godine kao i da je tuženi o visini cijene bio upozna budući da je sam) potvrdio da je dolazio u prostorije poduzeća, to tužitelj smatra da je nedopustivo da se prvostepeni sud i pored naprijed navedenih činjenica i dokaza stavlja na stranu tužene odnosno da cijeni onaj dio iskaza/dokaza koji je išao u prilog odbijanju tužbenog zahtjeva. Uzimajući u obzir prednje navode kao i činjenicu da je prvostepeni sud poklonio potpunu Vjeru tuženom, iz istog razloga se desila i proturječnost između činjenica koje je utvrdio prvostepeni sud i onog što se razlozima pobijane presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava i zapisnika. Prvostepeni sud je odlučujući u ovoj pravnoj stvari pogrešno primijenio materijalno pravo. Naime, članom 17. stav I. Zakona o obligacionim odnosima jasno je propisano da su učesnici u obveznim odnosima dužni izvršavati svoje obaveze i odgovorni su za njeno ispunjenje. Da je prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo dovodeći ga u vezu sa o komunalnim djelatnostima i Odlukom o komunalnom redu utvrdio bi da je tužitelj izvršio svoju obavezu

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i po službenoj dužnosti, shodno članu 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta: ZPP) drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba je osnovana.

Iz stanja spisa, osporene presude i žalbe tuženog proizlazi da su parnične stranke pred sudom u skladu sa čl. 7. stav 1. ZPP izvele sve dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Presuda kojom se završava spor male vrijednosti, a predmetna presuda ima takvo svojstvo, može se pobijati samo zbog povreda odredbi parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, kako to izričito i propisuju odredbe člana 433. stava 1. Zakona o parničnom postupku. To znači da presuda u sporu male vrijednosti ne može se pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog

stanja, a kako je to prvostepeni sud i pravilno naveo u uputi o pravnom lijeku, zbog čega su činjenična utvrđenja prvostepenog suda konačna i obvezujuća za sud.

Iz stanja u spisu proizilazi da je tužitelj dana 30.7.2021.godine, kao tražitelj izvršenja, podnio prijedlog za izvršenje na temelju vjerodostojne isprave (izvoda iz poslovnih knjiga), radi naplate glavnog duga na ime odvoza smeća u iznosu od 84,24 KM za period od 1.7.2020. godine, do 1.7.2021.godine. Nakon prigovora izvršenika na rješenje o izvršenju, u skladu sa odredbom člana 50. stav 4. i 5. Zakona o izvršnom postupku FBH ("Službene novine Federacije BiH", br. 32/2003, 52/2003 - ispr., 33/2006, 39/2006 - ispravka, 39/2009, 35/2012 i 46/2016 i "Službeni glasnik BiH", br. 42/2018 - odluka Ustavnog Suda i 19/2025) predmet je upućen u parnični postupak, pa je tužitelj podneskom od dana 17.5.2023. godine uredio prijedlog za izvršenje kao tužbu, u kojoj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev i obveže tuženog na plaćanja glavnog duga u iznosu od 84,24 KM. Sud je proveo postupak i dana 9.4.2024.godine donio odluku kojom odbija u tužbeni zahtjev kao neosnovan, koju presudu je Kantonalni sud u Novom Travniku, povodom žalbe tuženog rješenjem broj 46 0 Mal 112900 24 Gž od 2.7.2024.godine ukinuo i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje u fazu glavne rasprave sa uputom da ponovno provede već izvedene dokaze nakon čega će pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje i pravilnom primjenom materijalnog prava donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati valjane i obrazložene razloge. Prvostepeni sud je održao glavnu raspravu, ponovo izveo izvedene dokaze i donio pobijanu odluku.

Suprotno žalbenim navodima prvostepeni sud nije povrijedio odredbu čl. 8. ZPP, koji nalaže sudu da cijeni sve izvedene dokaze pojedinačno i u vezi sa drugim, i da tek nakon takve ocijene izvede zaključak o dokazanosti/nedokazanosti odlučne činjenice. Naime, osnovno načelo parničnog postupka sadržano je u odredbi da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice na kojim temelji svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojim se utvrđuju te činjenice (čl.7. ZPP). Svaka stranka dužna je dokazi činjenice na kojima temelji svoj zahtjev (čl. 123.ZPP). Članom 8. je propisano da sud dužan cijiniti svaki dokaz pojedinačno i međusobnoj vezi, i tek tada izvući uvjerenje o dokazanosti odlučne relevantne činjenice. S tim što se obaveza suda shodno čl. 191. stav 4. ZPP ograničava na obrazlaganje ocjene relevantnih dokaza što je i pravni stav Vrhovnog suda Federacije BiH iz odluke broj 65 0 Ps 027064 14 Rev od 10.02.2015. godine i odluku Ustavnog suda BiH broj AP 3074/17 od 31.01.2018. godine u kojoj je Ustavni sud ukazao na standarde koje mora sadržavati svaka odluka

Ako sud na osnovu izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu dužan je zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 126.ZPP). Naime, primjenom pravila o teretu dokazivanja sud će uzeti da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

Dakle, suprotno žalbenim navodima, prvostepeni sud je izvršio ocjenu dokaza upravo na način propisan čl. 8. ZPP, svakog dokaza pojedinačno (strana 2. obrazloženja), tako i u međusobnoj vezi (u preostalom dijelu obrazloženja).

U situaciji kada iz činjeničnog stanja u spisu proizilazi da je tuženi sve do završnog izlaganja sporio tužbeni zahtjev činjeničnom tvrdnjom da on ne živi u naselju Gaj VI i

da iz tog razloga nije korisnik usluga na toj adresi, koje mu tužitelj, shodno tome, nije ni isporučivao, te tvrdnji da je tražio od tužitelja da mu ne isporučuje račune na toj adresi, što upućuje na zaključak da je iste i primao, ne predlažući dokaze na te okolnosti, te kada tužitelj izvodi dokaz-Obavijest od MUP-a broj 03/9-04-6-1-273/22 od 21.7.2022. godine iz kojeg proizilazi da tuženi N. P. sa adresom ... posjeduje motorna vozila i informaciju broj 128/2024.godine od 23.1.2024.godine iz koje proizilazi da se tuženi u analitičkoj kartici vodi kao korisnik utroška vode od 30.9.2014.godine prvostepeni sud pravilno primjenjuje čl. 126. ZPP kada zaključuje da je tuženi bio u obavezi da dokaže da on nije vlasnik objekta, da mu nije isporučivana usluga i da temeljem čl. 20. Zakona o komunalnim djelatnostima nije u obavezi da plati naknadu za pruženu uslugu.

Međutim, prvostepeni sud pogrešno primjenjuje čl. 126. ZPP, kada odbija tužbeni zahtjev cijeneći da je tužitelj u skladu sa čl. 123. ZPP bio u obavezi da dokaže vjerodostojnost analitičke kartice, koja nije javna isprava u smislu odredbe člana 132. ZPP-a, već samo vjerodostojna isprava kako je definirana odredbom člana 29. ZIP-a na temelju koje se može odrediti izvršenje, u skladu sa članom 22. ZIP-a, pa u situaciji kada tuženi ospori visinu duga, što je tuženi učinio u ovom predmetu, tužitelj je shodno čl. 7. stav 1. i 123. stav 1. ZPP dužan dokazati visinu duga. Prilikom donošenja ovakvog zaključka prvostepeni sud je bio u obavezi da cijeni navode tuženog iznesene u toku postupka, iz kojih proizilazi da je tuženi primao račune za uslugu na prijavljenoj adresi, da je u toku postupka sporio tužbeni zahtjev činjeničnom tvrdnjom da ne živi na toj adresi, da nije vlasnik nekretnine, da bi tek u završnom izlaganju osporio visinu tužbenog zahtjeva činjeničnom tvrdnjom da se analitička kartica može smatrati isključivo internom finansijskom evidencijom tužitelja i kao takva nije dovoljna za utvrđivanje konačnog iznosa potraživanja, tj. u fazi kada tužitelj nije mogao predlagati dokaze na visinu dugovanja. Nadalje, prvostepeni sud svoju odluku zasniva na stavu izraženom u presudi Vrhovnog suda broj 43 0 P 075252 16 od 5.6.2018. godine u kojoj stoji da: „Podaci u izvodu iz ovjerenih knjiga tužene nisu vjerodostojan dokaz iznosa i strukture duga koji se traži obzirom da izvod predstavlja nejavnu (privatnu) ispravu, odnosno ne predstavlja javnu ispravu u smislu odredbe člana 132. ZPP-a i člana 3. Zakona o važnosti javnih isprava. Nadalje u istoj odluci stoji:“ Ovaj sud smatra da tužena tokom postupka nije iznijela činjenice, niti izvela dokaze, prikladne za sticanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi visina protutužbenog zahtjeva, a što je bila dužna u skladu sa odredbom člana 7. st. 1., člana 102. st. 1. i člana 123. st. 1. ZPP. Stoga je zaključak nižestepениh sudova da je na temelju izvoda o stanju duga tužena dokazala visinu protutužbenog zahtjeva pogrešan, zasnovan na pogrešnoj ocjeni dokaza. Navedeni izvod o stanju duga ne sadrži parametre niti vidljivu metodologiju na osnovu koje bi se mogla provjeriti tačnost navedene visine duga, pa je pogrešan zaključak nižestepениh sudova da se na osnovu sadržaja prezentiranog izvoda o stanju duga mogao izvesti zaključak o visini duga“.

Obzirom da se u tom predmetu raspravljano o osnovanosti tužbenog zahtjeva za isplatu duga po osnovu zaključenog ugovora o kreditu, a u konkretnom predmetu o isplati duga po osnovu isporučene komunalne usluge sa fiksno utvrđenom mjesečnom cijenom koja za utuženi period od 1.7.2020.godine do 1.7.2021.godine iznosi 84,24 KM jasnim se poprima da analitička kartica, kao privatna isprava, koja u svakom slučaju predstavlja dokaz propisan čl. 134. ZPP, sadrži parametre i vidljivu metodologiju na osnovu koje bi se mogla provjeriti tačnost navedene visine duga, što

nije bio slučaj u predmetu u kojem dug proizilazi iz drugog osnova. I ova odluka, na koju se poziva prvostepeni sud, se zasniva na članu 126. ZPP i na uvjerenju suda da tužena, u tom predmetu, nije ispunila svoju obavezu iz čl. 7. stav 1. i 123. stav 1. ZPP, odnosno pored analitičke kartice, koja je kao dokaz takva da, kako to stoji u obrazloženju pobijane odluke; „ Ne sadrži parametre niti vidljivu metodologiju na osnovu koje bi se mogla provjeriti tačnost navedene visine duga „ i dokazala vještačenjem ili drugim dokazima visinu duga, odnosno predložila sudu takve dokaze na temelju kojih bi sud mogao provjeriti visinu duga. Dakle, i iz te odluke proizilazi da je sud u obavezi cijeniti sve dokaze koji mu stoje na raspolaganju, što je njegova obaveza iz čl. 8. ZPP, uključujući i privatne isprave, što analitička kartica jeste, cijeniti navode stranaka iznesene u toku postupka i da tek nakon takve ocjene, ukoliko ne uspije formirati zaključak o visini duga i njenoj dokazanosti, primjenom čl. 126. ZPP odbije tužbeni zahtjev.

Obzirom da iz stanja u spisu i činjeničnog utvrđenja za koje je vezan ovaj sud proizilazi da je tuženi prijavljen na adresi ..., na kojoj je evidentiran i kod tužitelja kao korisnik od 30.9.2014.godine, koji mu je ispostavljao račune, koje je, prema tvrdnjama tuženog, tuženi vraćao tužitelju, slijedom čega je morao biti upoznat o visini mjesečnih zaduženja koja su fiksno utvrđena, da tužbeni zahtjev nije sporio činjeničnim tvrdnjama da je prigovarao na ispostavljene račune i da je dug platio, da nije izvodio dokaze na okolnosti da nije vlasnik nekretnine na toj adresi i da nije koristio usluge tužitelja ovaj sud je primjenom čl. 20. Zakona o komunalnim djelatnostima («Službene novine SBK», broj: 13/13), te člana 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima FBiH ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 -odluka USJ i 57/1989, "Sl. list R BiH", br. 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Sl. novine FBiH", br. 29/2003 i 42/2011- u daljem dijelu teksta: ZOO)kojom je propisano da dužnik koji zadocnji sa ispunjenjem novčane obaveze duguje, pored glavnice i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj posebnim zakonom i odredbom člana 324. stav 1. istog Zakona kojom je propisano da dužnik dolazi u docnju kad ne ispuni obavezu u roku određenom za ispunjenje temeljem odredbe člana 229. stav 1. tačka 4. ZPP uvažio žalbu tužitelja i preinačio presudu prvostepenog suda na način da je obavezao tuženog da tužitelj plati tužbom traženi iznos od 84,24 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 30.7.2021.godine pa do isplate.

Obrazloženje presude je sačinjeno u skladu sa članom 191. stav 4. ZPP jer su u istom dati potpuni razlozi o odlučnim činjenicama iz kojih je vidljivo zašto je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen. Prvostepeni sud je naveo kojim se razlozima rukovodio, odnosno koje činjenice i okolnosti je uzeo u obzir prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu.

Imajući u vidu da je prvostepena presuda preinačena, ovaj sud je u skladu sa odredbom člana 397. stav 2. ZPP odlučio o cjelokupnim troškovima postupka. Obzirom da je tužitelj u cijelosti uspio u postupku istom temeljem čl. 386. stav 1. i 387. stav 1. ZPP-a pripadaju troškovi postupka u punom iznosu, koji se sastoje od sudske takse na tužbu u iznosu od 20,00 KM, na presude od 14.1.2025.godine u iznosu od 20,00 KM i na presudu od 9.4.2024.godine u iznosu od 20,00 KM, taksi na žalbe protiv ovih presuda u iznosima od po 40,00 KM, što ukupno iznosi 140,00 KM, koje su odmjerene u skladu sa Zakonom o sudskim taksama SBK ("Službene novine Srednjobosanskog kantona", br. 4/2017 i 15/2020), Tarifnim brojem 1. i 2.

Obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio spor njemu temeljem čl. 386. stav 1. ZPP-a ne pripadaju troškovi postupka u traženom iznosu od 1.404,00 KM slijedom čega je na osnovu tog člana i čl. 397. stav 2. ZPP-a odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u dosuđenom iznosu od 1.404,00 KM.

Predsjednica vijeća

Alma Islamović